

Praxis Avrea Qvotidianarvm Rervm Ecclesiastici Fori

In qua Variæ Iuridicæ Resolutiones ex approbatis traditionibus Doctorum,
atque diuersorum Tribunalium, præsertim Rotæ Romanæ, Decisionibus,
excerptæ, continentur; Opvs Qvatvor Partibvs Distinctvm

Continens Tertiam, & Quartam Partem: Quibus, hac nostra editione ab
innumeris mendis repurgata ...

Riccio, Giovanni Luigi

Venetiis, M.DC.LXXIV.

Praxis Ivrisdictionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98599)

secundum; nisi de ille clausula expresse mentio fiat l. si quis in princip. ff. de leg. 3. si tamen quis cum fecisset prius testamentum cum clausula derogatoria, fecisset postea alterum reuocans omne aliud testamentum, & in eo apposuisset iuramentum; illud secundum testamentum tolleretur prius ratione iuramenti, quod vim habet expressi, & specifici consensus, cum tunc in genere consentire videatur, ut illud prius testamentum censeatur reuocatum, etenim cum generaliter omnia testamenta reuocaret, censetur in genere de omnibus cogitasse, maxime cum eorum ignorantia cum ea ipse fecerit allegari non possit, ut in simili notat Bart. in l. sub preteritu circa prin. Cod. de transact. Dec. cons. 108. n. 20. Secus si faceret secundum testamentum cum iuramento nulla facta reuocatione alterius testamenti in genere nec in specie, quia tunc illud prius per posterius non censeretur reuocatum; ita Ias. istam conclus. pulchrè declarans in l. si mihi & tibi & tali §. in legatis num. 16. cum 3. sequent. de leg. 1. & in l. sancimus num. 14. C. de testam. idem notat Imola in e. cum contingat de iur. iurand. Bart. in leg. 2. num. 10. C. de rescin. vend. Rip. in tractatu de poste titu. de priui. contract. post num. 84. Natt. cons. 480. num. 23. Roland. a Valle cons. 6. num. 57. vol. 1. Ber. cons. 28. num. 12. volum. primo, & fuse Seraphin. de priui. iura. priui. 70. circa prin. & Io. Guttier. in auth. Sacramenta puerum a num. 113. vsque ad num. 117. & Cotta in mem. in vers. religio iuramenti cir. med. Et licet videatur dicta distinctio in spida, eo quod in generali dispositione etiam sine iuramento veniant ea, de quibus est cogitatum in genere, licet non in specie leg. qui iuri militari ff. testament. militar. leg. sub preteritu la 2. Cod. de transact. cum simil. dico multos esse casus, ut sunt prædicti, & alij, qui requirunt expressiorem specialem, & tunc iuramentum habet vim illius specialis expressionis, verba autem generalia tunc nihil operantur, ut præter iura allegata notat glos. in clement. prima in vers. specialiter de iudi. & in cap. inquisitores ver. expresse de hæretic. in 6. & notat. Bart. in leg. fin. §. omnem per illum text. C. de admin. tur. Ias. in leg. prima numero 14. & 15. ff. si quis in ius vocatus non ierit, ubi posuit multos casus, in quibus requiritur aliquod specialiter exprimi, ita ut non fiat effectus exprimi verbis generalib. & quando de aliqua re in genere cogitatum præsumatur, explicuit Bart. in leg. si de certa num. 4. Cod. de transact. & eum sequutus Abb. in cap. primo num. 6. de transact. & noue Anton. Padil. in leg. sub preteritu n. 1. C. illo titul.

RESOLVT. CCXXXVI.

- 1 Iuramentum non extenditur ad id, in quo deficit consensus.
- 2 Voluntas non fertur ad incognita.
- 3 Quoad ea, quæ iuris sunt, iuramentum impedit ne ignorantia allegari possit.
- 4 Si mulier renunciat Velleiano cum iuramento, licet non sit certiorata de importantia Senatus consulti Velleiani, potest se defendere.

An iuramentum impedit ne ignorantia allegari possit.

- 1 Videtur dicendum, quod non, quia iuramentum non extenditur ad id, in quo deficit consensus leg. fin. Cod. de non numerat. pecun. ubi DD. & sic non potest extendi ad ignorata cum certum sit circa illa consensum deficere cum voluntas ad incognita non feratur leg. mater decedens ff. de inoff. testam. leg. si is ad quem, & leg. hæres institutus ff.

de acquirend. hered. Veritas tamen est quoad ea, quæ in facto consistunt, si ignorentur ad ea iuramentum non extenditur: ita Bauer. de virt. iur. vers. decimus septimus effectus numero 29. Imol. in capit. cum contingat de iure iurand. Dec. consilio 350. Vis allegacionibus numero 6. & consilio sequent. num. octauo, & post Paul. de Castr. declarat pulchrè Brunor. a Sole in suis qq. legal. q. vigesima secunda num. 49. Quoad ea vero quæ iuris sunt iuramentum impedit ne ignorantia allegari possit, ita DD. in locis præalleg. & tradunt Bart. & Roman. in leg. sciendum ff. de verb. oblig. ubi etiam Alex. & Ias. qui de communi attestatur Abb. in cap. cum causam num. 17. de empt. & vendit. Cappell. Tholof. decisio. 49. ubi Aufre. Et sic si mulier renunciat Velleiano cum iuramento, licet non sit certio rata de importantia Senat. Consulti Velleiani, non potest se defendere, quod non censeatur renunciaisse quod ipsum ignorauerit, ut multis hinc inde relatis, tradit Anton. Gabriel de iur. iur. concl. 4. dicens istam esse communem, quam multis relatis sequitur de priuileg. iur. priuileg. 119. ubi eam limitat, & declarat.

PRAXIS IURISDICTIONIS.

RESOLVT. CCXXXVII.

- 1 Quando iurisdicção est concessa inferiori, non censetur adempta maiori, & superiori.
- 2 Si Episcopus concedat facultatem conferendi suo vicario, nihilominus Episcopus potest etiam conferre.
- 3 Licet procurator patroni laici præsentauerit, nihilominus dominus principalis potest accumulare.
- 4 Princeps non potest a se abdicare supremam potestatem.
- 5 Nullo tempore etiam immemorabili potest aliquid præscribi de suprema Pape auctoritate.
- 6 Per concessionem factam a Papa iudici laico contra Assassinos, in concilio Lugd. non abdicauit a se potestatem.
- 7 Inferior censetur præscribere cumulatim, non autem priuatim ad superiorem, unde in casu negligentia Episcopus exercere potest.
- 8 Dictio taxatiua in concessione iurisdicçãois excludit pares.
- 9 Quando fundator beneficii nominat extraneum, non intelligitur priuatim ad heredes.

Regula illa, quod in dubio iurisdicção censeatur concessa cumulatim, non autem priuatim antequam procedat quando in concessione apponitur dictio taxatiua, tantum.

PRO Regula generali proposita facit text. in leg. fin. Cod. de iurisd. omnium Iudicum, ubi licet Reçtori militum in causis illos concernentibus concedatur iurisdicção, non tamen intelligitur adempta maiori, & generali iudici cumulatim plura Felyn. in cap. Pastoralis num. 1. de officio ordinarij facit etiam text. in l. 1. Cod. de officio Præfeti Vrbs, ubi dicitur quod licet specialis officialis constituitur super Annona, non propterea auferetur iurisdicção, quam alius superior super dicta Annona obtinebat, Romanus plura adducit consil. 393. præfens consultatio ex numero secundum cum sequentibus. Sicut etiam per potestatem datam ab Episcopo suo Vicario, non abdicatur eadem potestas ab Episcopo, sed tanta, & maior apud illum remanet, & ideo concessa facultate conferendi ab Episcopo suo Vicario, poterit nihilominus idem conferre, & potestatem conferendi

di certum beneficium Vicario datam adimere, Rebuff. in praxi tit. de forma Vicariatus n. 89. Similiter concessa à domino facultate suo procuratori, eadem & maior remanet penes ipsum Dominum, Anchar. consil. 28. rationes n. 4. & consil. 164. de iuribus ante n. 6. vers. nec ex eo quod populus, & propterea dicit Geminian. in d. c. dum per tex. ibi n. 5. quod licet procurator patroni laici presentauerit vnum, per hoc non excluditur patronus à potestate accumulandi alium, cum penes eum remanserit potestas eadem; & maior. Consuluit etiam Bald. in consil. 326. incipit Rex Romanorum n. fin. in fin. per d. c. dubium quod si Princeps committit Iurisdictionem alicui videtur eandem sibi reservare, nisi pro bono pacis permittat expresse contrarium, facit bonus text. in c. intellecto de iure iurando Auileius in capitulis Præf. cap. 1. gloss. 1. n. 3. idem etiam Bald. in l. qui se patris sub nu. 15. vers. Item in confessis, dicit quod in confessione Iurisdictionis semper Autoritas superioris concedentis præseruatur illesa, cum citra eius auctoritatem nequeat exerceri, in eo semper resideat suprema potestas inseparabilis Menoch. de præsumptionibus lib. 2. præsumpt. 18. n. 1. & sequentibus. Adeo quidem, vt

4 quamuis Princeps velit dictam supremam potestatem à se abdicare non possit, vt in d. c. intellecto de iureiur. vbi latè Abb. & omnes Fel. in d. c. dilecti sub n. 1. de maiori tate, & obediencia. Ioan. Lupus in c. per Vestras 2. notabili §. 1. num. 4. Couarr. in c. quamuis pactum 2. par. §. 2. nu. 4. de pactis lib. 6. Menchaca de succession. Creatione §. 26. nu. 39. & 8.

Item eadem ratione nullo tempore etiam Immemorabili potest. præscribi aliquid de suprema Iurisdictione Papæ Innoc. in c. bonè l. 2. ante num. 2. vers. quid nam etiam de postulatione Prælatorum communiter approbatus secundum Francisc. Verg. in tract. de iurisdictione Episcopi, & Pontific. Max. Autoritate axiomate 1. pag. 2. & latius in confirmatione, 6. Acebedam in l. 1. tit. 15. n. 39. lib. 4. Recopilationis licet quoad alios. Principes sæculares sit de iure communi quæst. difficilis, vt latissime per Felyn. in c. cum non liceat à num. 10. vsque ad finem de præscriptionibus, ista tamen difficultas cessat in Hispania, quia, per d. l. 1. tit. 5. lib. 4. recopil. dicitur nullo tempore etiam immemorabili posse præscribi aliquid de suprema Iurisdictione. Quibus consonat quod per concessionem factam per summum Pontificem in concilio Lugdunensi Iudici laico contra assassinos, vt in capitulo 1. homicidio lib. 6. non præsumitur voluisse

6 Papam à se abdicare iurisdictionem, & sibi præiudicare. Tomas conf. 2. sub num. 10. Nam nunquam censetur Papa velle sibi præiudicium aliquid inferre, argumento c. super eo §. 1. de offic. deleg. Alex. conf. 86. in causa num. 3. Grammaticus vbi supra n. 1. nec Papa per gratiam alteri factam ligat sibi manum cap. 1. de concess. præben. in 6. Lapis alleg. 84. num. 4. Rota decif. 16. num. 2. de præben. in antiquis Cassad. decif. 8. num. 2. in fine de præben. Nec quod Ecclesia Romana velit priuilegiare aliquem contra se gloss. in c. cum instantia de censibus Gemin. conf. 44. num. 6. Supradictis affine est, quod iurisdictioni semper censetur regulariter data, & concessa cumlatiue, non autem priuatiue Aret. conf. 102. spectabilis Domine n. 1. Bald. in l. vnica §. vbi autem n. 6. de Caducis tollendis l. 1. in l. quod in rerum 24. §. si quis post num. 8. ff. de legat. 1. Put. decif. 239. nu. 3. lib. 3. idem Put. decif. 345. num. 1. lib. 2. Grammaticus dec. 39. num. 1. cum sequent. Auendas in cap. 1. Pretor. num. 29. vers. & hæc iurisdictioni. Acebedus in l. 1. tit. 13. ex num. 10. lib. 3. & in l. 10. à num. 15. tit. 3. lib. 8. recopilatio, de qua materia vide latè Menoch. 1. tom. de præsumpt. præsum. 18. per totum, & Decianum lib. 4. de delictis tom. 1. cap. 55. Accedit resolutio Rotæ

tamen de mense Ianuarij 1538. coram Aragonia, vbi fuit tentum Imperatorem Vincislaum, qui primus omnium Ducatum Mediolanensem erexit, & omnimodam infeudandi iurisdictionem Duci tradidit, maiorem apud se sicut Papa iurisdictionem, & potestatem retinuisse. Gomezius de expectatiuis num. 10. versicu. per quam rationem. His congruit quod iurisdictioni præscripta ab inferiore contra superiorem pari cum ratione in dubio censeatur præscribere accumulatiue, non verò priuatiue Abbas post gloss. ibi in cap. Pastoralis num. 7. de officio Ordinarij, & ibi latissime Felyn. num. 2. vbi pluribus modis declarat, & limitat numeris sequentibus Balbus de præscription. 2. par. 5. partis quæst. 3. numero 11. vers. 4. dubitatur. Imo nullus inferior potest ita priuatiue præscribere iurisdictionem cõtra superiorem, veluti inferior episcopo contra episcopum, quod saltem apud eundem episcopum non remaneat iurisdictioni in habitu, vt data negligentia inferioris superior iurisdictionem, exerceat Oldrad. conf. 172. quia omnes nu. 13. Abbas in cap. irrefragabili numero 1. de officio Ordinarij Felyn. ibi num. 1. Abbas, in cap. ceterum numero 5. & Decius sub num. 3. notabil. 4. idem Abbas in cap. cum contingat num. 18. in fine de foro competenti Rota dec. 534. num. 2. par. 1. diuersorum, & decif. 259. num. 2. par. 4. diuersorum, vbi omnes dicunt hoc etiam procedere quamuis inferior iurisdictione priuatiue ex concessione habeat, quod probatur per text. in cap. licet ex suscepto, & cap. ex tenore de foro competenti, vbi data negligentia Iudicis secularis dicitur, quod Iudex Ecclesiasticus possit procedere contra laicos in casibus, in quibus alias non posset. His consonat decifio Putei 95. incipit de mense Martij l. 1. vbi fuit resolutum, quod potestas absoluendi concessa in mari magno fratribus Prædicatoribus intelligitur accumulatiue non concedendo illis amplior potestatem, quam Parochis, & Curatis Sacerdotibus est à iure concessa, de quo est tex. expressus in extrauagant. 1. §. vt autem vers. per hoc autem de priuilegijs inter communes. Amplius quamuis in concessione iurisdictionis facta inferiori apponatur dictio taxatiua, vt ille solus, vel ille tantum procedere, & providere possit, & provideat, & procedat adhuc iurisdictioni & potestati concedentis non remanet restricta, nec limitata l. viros spectabiles Cod. de diuersis officijs lib. 12. vbi disponitur quod concessio, vt duces tantummodo conueniantur coram magistro officiorum, non excludit iurisdictionem magistrum militum, qui alias cognoscere poterat. Et Bartolus ibi numero 1. notat, quod si statuto caueatur, scholares debere conueniri tantum sub episcopo, & de consuetudine est quod Rector etiam cognoscat de illis per dictum statutum non derogatur dictæ consuetudini Romana consil. 393. Bald. consil. 233. num. 2. lib. 3. præsens consultatio num. 11. in princip. Decius consil. 3. num. 1. volum. 1. hinc dicit Tomas Grammaticus in dicto consil. 2. num. 9. post Bald. quod dictio taxatiua, quæ apponitur in concessione iurisdictionis facta alicui intelligitur excludere alios iudices pares illi, cui tribuitur iurisdictioni, non autem maiorem, generalem, & ordinariam: Accedat quod dicit Rebuffus tractat. de nominationibus parte 16. num. 21. vbi tenet, quod licet in Regno Gallie secundum tenorem concordatorum Parochiales Ecclesie sint graduatis conferenda, tamen quod Papa iure præuentionis potest conferre non graduato, nec qualificato, licet postea cogitandum relinquat, & in concord. tit. de mandatis Apostolicis §. declarantes in gloss. verbo qualificata, sicut nec concordata Germanie tollunt de iurisdictione legati de latere, vt dicit in gloss. 25. numero 15. cum sequentibus: Ad hoc si patronus donat ius præsentandi intelligitur donasse accu-

accumulatiue, & non priuatiue Dec. conf. 452. num. 5. in fin. & conf. 609. num. 4. cum sequentibus Federicus de Senis consil. 147. vers. quaritur Ruin. consil. 50. numer. 9. cum sequent. lib. 5. pro hoc, quia in dubio quando lex mortua, aut viua concedit aliquod ius, vel exercitium ipsius, vel aliquis priuatus se immiscet alicui iuri alteri competenti, intelligitur concedere, & se immiscere accumulatiue, & non priuatiue cum illo, qui iam habet idem ius, Decius post alios conf. 3. num. 3. Rota decis. 385. num. 8. par. 1. diuersorum: prout etiam si fundator beneficij, vel Ecclesie nominat extraneum in patronum talis nominatio intelligitur accumulatiue cum se ipso, & hereditibus propriis, & non priuatiue, ne censetur se ipsum & proprios heredes excludere cum prima Caritas incipiat a se ipso Ancharan. conf. 81.

RESOLVT. CCXXXVIII.

- 1 Iurisdictionem licet defendere pœnali Iudicio.
- 2 Episcopus potest excommunicare statim turbantes suam iurisdictionem.
- 3 C. dilecto de sentent. excommunicat. lib. 6. habet locum etiam in turbante iurisdictionem praelatorum.
- 4 Monitiones non requiruntur in ferenda excommunicatione contra turbantem iurisdictionem secundum Couarru.
- 5 Monitio Episcopi non requiritur quando quis est monitus per legem.
- 6 Excommunicationis declaratio potest fieri etiam in non citatos.
- 7 Episcopus potest excommunicare solum subditos sue Diœcesis.
- 8 Episcopo potest esse non subditus ex priuilegio.
- 9 Subditi quomodo fiant, qui non sunt delinquentes intra Diœcesim.
- 10 Acceptatio personarum nulla est apud Deum.
- 11 Acceptatio personarum habet respectum solum ad debitum iustitiæ non gratiæ.
- 12 Excommunicatio fertur in penitentiam sine personarum acceptione.
- 13 Pena maior datur in dignitate constituto, quam ceteris.
- 14 Reges consiteri debent peccata parochæ proprio.
- 15 Principes exempti debent reuerentiam Episcopo.
- 16 Episcopus est maior Imperatore in sua Diœcesi.
- 17 Iurdictio delegati conturbata per quem defendenda est.
- 18 Sententia in exemptum lata non tenet.
- 19 Exemptio si non constat notoriè tenetur comparere, & allegare.
- 20 Priuilegium vt quis non possit excommunicari ab Episcopo de qua excommunicatione intelligitur.

Episcopus posse quoslibet suam iurisdictionem turbantes excommunicatione afficere.

1 Omnis magistratibus secundum ius sue potestatis concessum est iurisdictionem suam defendere pœnali iudicio l. 1. ff. si quis ius dic. non obtemper. Episcopus autem aduersus nimiam potentiam sufficientem temporalem defensionem fortè non habet, propterea in Concilio Lugdunensi dispositum est, vt possit spiritualiter etiam gladio vtendo Ecclesiastico se defendere, & ad arma spiritualia recurrere, quæ sunt propria ipsius Ecclesiæ atque excommunicationis sententiam in suam iurisdictionem turbantes ferre, prout est casus in cap. dilecto de sentent. excomm. lib. 6. & hanc opinionem firmanunt ibi Geminian. in c. perpendimus n. 122. de sentent. excommunicat. & in conf. 237. col. 2. vol. 2. Lap. allegat. 37. Capic. decis. 124. n. 11. Dec. in c. reprehensibilis col. 2. de appellat. Anton. de Butr. in cap. venerabilis col. 2. de censibus,

3 Et quambis dict. cap. dilecto loqueretur de defensione personæ Prælati, & bonorum Ecclesiæ, quos offendentes sunt excommunicati ipso iure c. si quis suadente Diabolo 17. quest. 4. & cap. 2. de rebus Ecclesiæ non alienand. & in extranag. communibus de rebus Ecclesiæ non alienand. nihilominus multo magis procedit in defensione iurisdictionis Ecclesiæ, cuius usurpatio æqualiter considerata est cum usurpatione bonorum ab Innocentio 111. in Concilio Generali in cap. final. de rebus Ecclesiæ non alienand. imo magis conturbatur Ecclesia usurpatione suæ iurisdictionis, & habet locum ratio auth. multo magis, quo casu posse eundem iudicem, qui turbatus fuit in turbatore excommunicationem ferre, dixit Innocent. in cap. dilectus versic. nisi turbares iurisdictionem, de penis.

4 Quo casu monitiones non requiruntur, vt dixit Couar. in cap. Alma mater par. 1. §. 9. n. 6. de sentent. excommunicationis lib. 6. quoniam cum iurisdictionem Ecclesiasticam conturbantes singulis annis in Bulla Cœne Domini excommunicentur, ipsa lex quæ maturè & prudenter excommunicationem indixit quotidie admonet subditos, ne Ecclesiasticam iurisdictionem conturbent propterea nulla alia monitio requiritur, ita probat. text. in cap. 2. de constitut. lib. 6. & cap. a nobis de sentent. excommunicat. & in dict. cap. si quis suadente 17. quest. 4. & firmanunt Doctores in d. c. sacro de sentent. excommunicat. de quo vberius in sequentibus tractabo, & debet statim Episcopus excommunicatos declarare ad euitandum scandalum, aliorumque medicinam, vt timore penæ caueant similia perpetrari, & ita facit D. Paulus Apostolus, qui excommunicauit Corinthum absentem, & irrequiritum, de quo habetur in cap. cum sit Romana §. fin. de appellationibus, & D. Ambrosius prohibuit ingressum Ecclesiæ Theodosio Imperatori, eo quod non penitus esset tanti sanguinis innocentium hominum effusionis, cap. duo sunt distinct. 96. cap. apud Thelonicum 11. q. 3. D. Anton. in summa historiali par. 2. tit. 9. cap. 8. §. 3.

7 Hæc excommunicatio non in omnes personas fieri permittitur per dict. cap. dilecto, nisi in suæ Diœcesis subditos, vt per Ioan. Andr. ibid. in sua gloss. Ecclesiasticum versic. nisi homines suæ iurisdictionis Innocent. in cap. venerabili num. 3. versic. nihilominus pendente lite de censibus, in non subditos censuræ relaxatæ non ligant Abbas in cap. cum sit generale n. 9. versic. sed fateor de foro competenti, item Episcopo potest esse non subditus non solum si non est intra Diœcesim, sed etiam ex Papæ priuilegio cap. si Papa de priuileg. lib. 6. sed qui sunt intra Diœcesim, & in ipsa delinquant vt per literas efficiuntur subditi l. 1. c. vbi de crim. agi oportet, ergo si per literas, Episcopi iurisdictionem conturbauerint possunt excommunicatione damnari.

Subditorum autem nulla debet esse personarum acceptatio, quæ apud Deum non datur Deuter. cap. 1. & cap. 16. Matth. cap. 22. Luc. cap. 20. ca. nec quemquam de consecratione dist. 4. cap. nouit. de iudic. ca. venerabilis de præbend. vbi non generis nobilitas, sed virtutum vitæque honestas gratum Deo faciunt, item Actuum cap. 10. & Iacobi cap. 2. & ad Rom. cap. 2. §. illud in auth. de Monach. cum gloss. & licet gratiam suam non det reprobis, non tamen dicitur personarum acceptor, si quidem hæc acceptatio opponitur iustitiæ, ideo in nonnullis dumtaxat locum habet quæ dantur ex debito, quod attendit iustitia, Deus autem non ex debito, sed ex gratia vocat. D. Paul. ad Titum cap. 3. non ex operibus iustitiæ &c. & ad Rom. cap. 11. si ex operibus iam non ex gratia ergo &c. c. venerabilis de præbend. & cap. fin. distinction. 49. & cap. sacrorum distinct. 63.

Item,

Item, quia excommunicatio est sententia in cuius prolatione personarum acceptio prohibetur cap. 12. necesse 3. quæst. 9. item excommunicatio datur in penitentiam in cuius impositione eadem acceptio prohibetur cap. Sacerdos 27. quæst. 7. & quando esset habenda dignitatis personæ consideratio id in dignitate constitutus, & peccans; quam ceteri propter scandalum, atque malum, quod alijs præstant exemplum cap. cum quidam ubi Bald. de iure iur. l. præbiteri C. de Episcopis, & cler. Bart. in leg. prædium §. diuus ff. de incend. ruin. & naufrag. glof. in cap. non non cogantur.

12 Omnes Reges debent confiteri peccata sua Parocho eorum residentia capitulo omnes, & ibi glof. 1. de maior. & obedient. ex priuileg. habent, vt possint eligere Confessorem Host. in capitulo conquerente de offic. ordinari. Corset. in tractat. de potestat. Regia parte 3. quæst. 35. consuetudo hoc non posset inducere capitulo secundo de penitent. & remis. lib. 6. quia neruus Ecclesiasticæ disciplinæ ex hac consuetudine frangeretur cap. cum venerabilis de consuetudine, & propter quas causas huiusmodi exemptiones conceduntur ponit Baldus de Perigl. in tractat. de exemptione, sed quantumuis Principes sint exempti semper debent reuerentiam proprio Episcopo, ita dicit Bald. consuliisse Oldradum in l. fin. n. 5. C. de bonis libert. & latè congerit Felyn. in d. cap. conquerente de officio ordinari. quia in propria diocesi Episcopus 16 est maior Imperatore dicto cap. omnes de maior. & obedient. ergo subditi Episcopali reuerentiæ de eius dignitate dicuntur esse.

Quare contra turbantes Ecclesiæ iurisdictionem, ac censuras Ecclesiasticas contententes in Cœna Domini fulminatas ab Episcopo excommunicationem feri posse nulla distinctione personarum habita, siue potius censuris affectos declarari non est 17 dubitandum; si delegati iurisdictione conturbata fuerit est per ordinarios hoc faciendum Innocent. in dicto cap. dilectus V. delegati per ordinarios de pœnis Bartol. in l. penult. in fin. ff. de falsis, nisi in literis id fuisset specialiter concessum, si adeo exempti 18 fuerint ab ordinario, de quo per Canonistas in cap. cum personæ de priuileg. libro 6. Papa, vel Legatus de latere animaduertit, vt notatur in cap. quod translationi de officio delegat. quod ceteris legatis non permittitur, ergo neque sententia, neque citatio coram ordinario facta valebit, quia a non suo iudice neque vti contumaces poterunt censuris affici clem. Pastoralis §. notorium versic. Pisana, & ibi glof. de re iudic. glof. in cap. veniens de accusat. cap. si Episcopus 2. q. 4. & ibi glof. in vers. conuocari, & in versic. propter contumaciam Innoc. in cap. secundo de dilationibus l. non videtur in 1. ff. de iud. sed hoc procedit si notoriè sit exemptus, & diu toleratus in priuilegio exemptionis, sicut sunt religiosi mendicantes; si verò 19 non constat tunc tenentur comparere, & allegare priuilegium dicto cap. personæ de priuileg. in 6. & propterea ratione debita reuerentiæ etiā in supradicto casu censuris affici possunt, nisi speciale a Papa habuerint priuilegium, quod a nullo valeant excommunicari Riccard. in lib. 4. sentent. dist. 18. Siluestrina in verb. exemptio §. 8. num. 6. sed ego hoc priuilegium intelligo in excommunicatione ex causa noua incurrenda, non autem de censuris, in quas incidunt in Bullam Cœnæ Domini contravenientes, quæ singulis annis ab ipso eodem Summo Pontifice consulente concilio renouatur, atque publicatur, & Episcoporum est declarare, vt vberimè pertrahabo.

PRAXIS LITERARVM DIMISSORIALIVM.

RESOLVT. CCXXXIX.

- 1 Vicarius generalis Episcopi non potest concedere literas dimissoriales, & ideo tales ordinati incidunt in penam extrauag. cum ex sacrorum, & limita n. 2.
- 2 Quando Vicarius habet speciale mandatum ab Episcopo etiam ad Sacros ordines potest literas dimissoriales concedere, & limita n. 3.
- 4 Vicarius Regis comitis, vel Archiepiscopi absentis potest pro illo assensum præstare.
- 5 Vicarij potestas est ordinaria, & fauorabilis.
- 6 Etiam Episcopo præsentem potest Vicarius literas dimissoriales suis subditis concedere, & eo magis de mandato Episcopi.

An literæ dimissoriales possint dari a Vicario.

- 1 **F**Vit dubitatum, si Vicarius generalis Episcopi potuisset concedere literas dimissoriales ordinatis, & consequenter si taliter ordinati incidere in penam extrauagant. cum ex sacrorum, & respondi negatiuè per tex. expressum in c. cum nullus §. inferiores de temporibus ordinan. tenet in specie Rebuff. in prax. benef. par. 1. tit. de forma vicar. n. 47. Sbroz. de vicar. Episc. lib. 2. q. 41. & latè comprobat Mandos. contraria diluendo in comment. in regul. cancell. Apost. tom. 2. reg. 24. q. 2. quæ conclusio limitatur infra scriptis modis, &
- 2 Primo limitatur quando Vicarius haberet speciale mandatum ab Episcopo, vt huiusmodi literas dimissoriales ad ordines etiam sacros concedere posset glof. in d. cap. cum nullus §. inferiores in vers. non extendat, fatentur præd. doct. quibus adde quod tale mandatum præsumitur præcedere, quando Vicarius publicè pro habente hanc authoritatem reputaretur, veluti quia talem licentiam ad ordines recipiendos tribueret præsentem, & sciente Episcopo Crescent. decis. 1. n. 4. sub tit. de off. vicar. imo cum per curantes huiusmodi licentias impetrare, non soleat deueniri ad illam inquisitionem, an vicarius ad id sufficiens habeat mandatum, vel ne, ista bona fides, vniuersalis credulitas, ac reputatio debet sufficere saltem ab excusando a pœnis huius constitutionis, & in alijs iuribus contentis, ita Mandos. d. q. 6. num. 7. qui etiam inferius num. 15. arbitratur, vt ad hanc excusationem non sufficiat simplex credulitas, sed tunc demum quando veniret iustificanda ex eo, quod talis promotus vidisset innumeros antea similiter ordinari cum literis aliorum vicariorum generalium, quibus eam facultatem habentibus, hasq; licentias concedere solitis successisset præfens vicarius, qui ei hanc tribuit licentiam.
- 3 Secundo limitatur in casibus, in quibus conceditur facultas vicario dictas literas concedendi, videlicet, vel de speciali mandato Episcopi Rebuff. de vicar. Episcop. num. 87. vel Episcopo agente in remotis cap. cum nullus de temp. ordin. in 6. Enriquez in summa lib. 10. de ordin. sacram. c. 22. in fin. versic. literas reuerendas; prout dicimus de vicario Regis, comitis, vel Archiepiscopi absentis, pro quibus poterit ille consensum præstare Archid. in cap. Reatina dist. 63. quem communiter approbari dicit Gomef. in regula de impetr. benef. vacan. per obit. familiar. q. 22. reprobato Romano contrarium sentiente singul. 693. incip. ex longeva. Quæ quidem habent locum, vt valeant dimissoria concessa a vicario, etiam mortuo Episcopo agente in remotis, si non constabat de eius obitu, cum vicarij potestas sit ordinaria, & fauorabilis. Enriquez d. cap. 22. in litera P. ubi etiam sub-